

over, om det kunde være hendes Bedstemoder, der var død. Eller var det maaske hendes Moder?

Noget borte paa Stranden, lige i Havstokken, stod Emanuel. Han havde staaet der længe, aldeles ubevægelig, og set omkring paa Himmel og Hav. Med den ene Haand støttede han sig til sin Egestok; i den anden, der hvilede bag paa Ryggen, holdt han de Blomster, som Børnene havde plukket til ham, og som han havde takket dem for med sine Kys.

Der var opvældet i ham en Trang til endnu en Gang at aande ud i Livets Luft, før hans Time slog. Han havde sagt til sig selv, at den Frist, Gud havde undt ham, turde han vel anvende til at nyde Fredens Glæder sammen med sine Smaa, inden Trængslernes Dage kom. Og de vilde sikkert komme! Han var fuldt forberedt paa, at fra den Dag, Guds Røst havde lydt gennem hans Mund, vilde hans Liv blive en aldrig hvilende Kamp, Fredløshedens Nødkamp mod Verdens skaanselsløse Forfølgelse.

Han stod og betragtede opmærksomt sine gamle Venner, de sølvhvide Maager, der uroligt kredsede omkring et Punkt i Luften, som om de tav med en dyrebar Hemmelighed. Hans Blik fulgte Landets dybt indskaarne Kyst, og med vemodig